

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-560/2023-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli - Pola po sucu tog suda Andrijani Modrušan, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice ELENE BELUŠIĆ iz Pule, Valdebečki put 10, OIB: 60162413391, koju zastupa punomoćnik Josip Valić, odvjetnik u Puli, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Petrinjska 59, Zagreb, OIB: 53056966535, koju zastupaju punomoćnici iz OD Mađarić i Lui iz Zagreba, radi isplate i dr, nakon zaključene glavne rasprave održane 27. kolovoza 2026., održane u prisutnosti punomoćnice tužiteljice i zamjenik punomoćnika tuženika, 12. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I Prihvaća se dio osnovnog i dio drugog eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva koji glase:

"I. Utvrđuje se ništetnom odredba o jednostranoj promjeni kamatne stope sadržana u Ugovoru o kreditu broj 118-50-3407883 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 18.04.2006., a koje glase:

u odredbi čl.2. «... u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. »

pa stoga navedene odredbe ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

II. Utvrđuju se ništetnim odredbe o nepoštenom ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka sadržane u Ugovora o kreditu broj 118-50-3407883 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 18.04.2006., a kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka, i to u odredbi čl.1. koja glasi: « ... tečaju kreditora na dan korištenja. », u odredbi čl. 7. koje glase: « ... po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca... »

« Uplate po kreditu valutiraju se s datumom odobrenja računa Banke.»

pa stoga navedene odredbe ugovora ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 714,31 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 2. prosinca 2025. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.

siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, u roku od 15 dana.

II Odbija se kao neosnovan dio osnovnog tužbenog zahtjeva, prvi eventualno kumulirani i dio drugog eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva tužiteljice koji glase:

"I. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 2.298,36 EUR, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, zajedno sa zateznim kamatama, a koje kamate teku:

- na iznos od 4,33 EUR počev od 31.10.2008. godine do isplate;
- na iznos od 5,95 EUR počev od 31.12.2008. godine do isplate;
- na iznos od 7,11 EUR počev od 31.1.2009. godine do isplate;
- na iznos od 7,64 EUR počev od 28.2.2009. godine do isplate;
- na iznos od 6,19 EUR počev od 31.3.2009. godine do isplate;
- na iznos od 6,46 EUR počev od 30.4.2009. godine do isplate;
- na iznos od 4,25 EUR počev od 31.5.2009. godine do isplate;
- na iznos od 2,62 EUR počev od 30.6.2009. godine do isplate;
- na iznos od 3,05 EUR počev od 31.7.2009. godine do isplate;
- na iznos od 3,91 EUR počev od 31.8.2009. godine do isplate;
- na iznos od 3,84 EUR počev od 30.9.2009. godine do isplate;
- na iznos od 2,97 EUR počev od 31.10.2009. godine do isplate;
- na iznos od 4,60 EUR počev od 30.11.2009. godine do isplate;
- na iznos od 5,91 EUR počev od 31.12.2009. godine do isplate;
- na iznos od 7,77 EUR počev od 31.1.2010. godine do isplate;
- na iznos od 7,34 EUR počev od 28.2.2010. godine do isplate;
- na iznos od 9,87 EUR počev od 31.3.2010. godine do isplate;
- na iznos od 9,39 EUR počev od 30.4.2010. godine do isplate;
- na iznos od 10,32 EUR počev od 31.5.2010. godine do isplate;
- na iznos od 18,40 EUR počev od 30.6.2010. godine do isplate;
- na iznos od 16,74 EUR počev od 31.7.2010. godine do isplate;
- na iznos od 21,08 EUR počev od 31.8.2010. godine do isplate;
- na iznos od 19,38 EUR počev od 30.9.2010. godine do isplate;
- na iznos od 16,65 EUR počev od 31.10.2010. godine do isplate;
- na iznos od 22,41 EUR počev od 30.11.2010. godine do isplate;
- na iznos od 29,74 EUR počev od 31.12.2010. godine do isplate;
- na iznos od 24,55 EUR počev od 31.1.2011. godine do isplate;
- na iznos od 26,37 EUR počev od 28.2.2011. godine do isplate;
- na iznos od 24,05 EUR počev od 31.3.2011. godine do isplate;
- na iznos od 24,47 EUR počev od 30.4.2011. godine do isplate;
- na iznos od 34,29 EUR počev od 31.5.2011. godine do isplate;
- na iznos od 34,96 EUR počev od 30.6.2011. godine do isplate;
- na iznos od 43,09 EUR počev od 31.7.2011. godine do isplate;
- na iznos od 38,91 EUR počev od 31.8.2011. godine do isplate;
- na iznos od 34,34 EUR počev od 30.9.2011. godine do isplate;
- na iznos od 33,85 EUR počev od 31.10.2011. godine do isplate;
- na iznos od 33,50 EUR počev od 30.11.2011. godine do isplate;
- na iznos od 35,68 EUR počev od 31.12.2011. godine do isplate;
- na iznos od 37,58 EUR počev od 31.1.2012. godine do isplate;
- na iznos od 37,84 EUR počev od 29.2.2012. godine do isplate;

na iznos od 36,52 EUR počev od 31.3.2012. godine do isplate;
na iznos od 37,41 EUR počev od 30.4.2012. godine do isplate;
na iznos od 38,02 EUR počev od 31.5.2012. godine do isplate;
na iznos od 36,99 EUR počev od 30.6.2012. godine do isplate;
na iznos od 37,26 EUR počev od 31.7.2012. godine do isplate;
na iznos od 36,50 EUR počev od 31.8.2012. godine do isplate;
na iznos od 34,84 EUR počev od 30.9.2012. godine do isplate;
na iznos od 36,60 EUR počev od 31.10.2012. godine do isplate;
na iznos od 37,45 EUR počev od 30.11.2012. godine do isplate;
na iznos od 36,86 EUR počev od 31.12.2012. godine do isplate;
na iznos od 33,53 EUR počev od 31.1.2013. godine do isplate;
na iznos od 36,36 EUR počev od 28.2.2013. godine do isplate;
na iznos od 36,60 EUR počev od 31.3.2013. godine do isplate;
na iznos od 35,50 EUR počev od 30.4.2013. godine do isplate;
na iznos od 32,04 EUR počev od 31.5.2013. godine do isplate;
na iznos od 31,96 EUR počev od 30.6.2013. godine do isplate;
na iznos od 32,80 EUR počev od 31.7.2013. godine do isplate;
na iznos od 34,16 EUR počev od 31.8.2013. godine do isplate;
na iznos od 36,04 EUR počev od 30.9.2013. godine do isplate;
na iznos od 35,07 EUR počev od 31.10.2013. godine do isplate;
na iznos od 35,76 EUR počev od 30.11.2013. godine do isplate;
na iznos od 36,54 EUR počev od 31.12.2013. godine do isplate;
na iznos od 35,84 EUR počev od 31.1.2014. godine do isplate;
na iznos od 36,83 EUR počev od 28.2.2014. godine do isplate;
na iznos od 36,51 EUR počev od 31.3.2014. godine do isplate;
na iznos od 35,41 EUR počev od 30.4.2014. godine do isplate;
na iznos od 35,06 EUR počev od 31.5.2014. godine do isplate;
na iznos od 35,22 EUR počev od 30.6.2014. godine do isplate;
na iznos od 36,46 EUR počev od 31.7.2014. godine do isplate;
na iznos od 37,51 EUR počev od 31.8.2014. godine do isplate;
na iznos od 37,29 EUR počev od 30.9.2014. godine do isplate;
na iznos od 38,20 EUR počev od 31.10.2014. godine do isplate;
na iznos od 38,82 EUR počev od 30.11.2014. godine do isplate;
na iznos od 38,45 EUR počev od 31.12.2014. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 31.1.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 28.2.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 31.3.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 30.4.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 31.5.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 30.6.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 31.7.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 31.8.2015. godine do isplate;
na iznos od 38,95 EUR počev od 30.9.2015. godine do isplate;

po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako

polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici u roku od 15 dana isplati iznos od 429,68 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. rujna 2015. do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 2.007,39 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 01.10.2015.god. pa do 31.12.2022.god. po stopi propisanoj čl.29. st.2. ZOO-a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati zateznu kamatu tekuću na iznos od 714,31 EUR od 1. listopada 2015. do 1. prosinca 2025. "

III Svaka stranka snosit će svoj parnični trošak.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako je 18. travnja 2006. kao korisnica kredita s tuženikom kao kreditorom sklopila Ugovor o kreditu broj 118-50-3407883, kojim ugovorom joj je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 19.000,00 CHF.

1.2. Tužiteljica i tuženik zaključili su 4. veljače 2016. Dodatak Ugovoru o kreditu broj 118-50-3407883 kojim je utvrđena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR-o.

1.3. Ugovor o kreditu da sadrži odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi, a koja kamatna stopa da je promjenjiva sukladno odluci banke-tuženika. U vrijeme zaključenja ugovora tužiteljica i tuženik da nisu pojedinačno pregovarali o promjenjivoj kamatnoj stopi, te da ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate. Od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa da se u nekoliko navrata povećavala što da je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta.

1.4. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu, utvrđeno je da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na

način daje ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača.

1.5. Navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu nišetna odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke. Obzirom da je predmetnim ugovorom o kreditu ugovoreno da se promjena redovne kamatne stope utvrđuje Odlukom banke, o čemu da se u vrijeme zaključenja ugovora nije pojedinačno pregovaralo te ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužiteljica predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde nišetnim odredbe temeljem kojih se promjena kamatne stope vršila jednostranom odlukom banke. Obzirom je nišetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem jednostrane odluke banke sa učinkom ex tunc, to su bez pravnog učinka i sve odluke banke — tuženika o promjeni kamatne stope donesene tijekom trajanja kredita sa istim pravnim učinkom.

1.6. Ugovor o kreditu da je sadržavao nepoštenu i nišetnu odredbu – valutnu klauzulu u švicarskim francima, odnosno odredbu kojom je ugovoreno da se glavnica kredita i ugovorene kamate vežu za tečaj švicarskog franka (čl.7.). Temeljem ugovora o kreditu banka je odobrila korisniku (tužiteljici) kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 19.000,00 CHF-a prema srednjem tečaju za CHF Raiffeisenbank Austria d.d. važećem na dan korištenja kredita. Ugovorom je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF kreditora važećem na dan dospijeća, a sve prema otplatnom planu. U vrijeme zaključenja ugovora, prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik je propustio tužiteljicu u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj švicarskog franka stalno se mijenjao i to na način da se povećavao, što da je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužiteljice.

1.7. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018.god., pravomoćno je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača, pa su takve odredbe ugovora nišetne. Dakle, navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu nišetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obzirom banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Obzirom se predmetnim ugovorom o kreditu

glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, a tužiteljica kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bila informirana o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužiteljica predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde ništetnim odredbe ugovora o kreditu kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za tečaj valute švicarskog franka.

1.8. Tužiteljica ističe kako činjenica da je u konkretnoj pravnoj situaciji sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija nije od utjecaja na njezino pravo da potražuje preplatu po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora. Pri tome ukazuje na odredbu čl.41. st.1. Zakona o zaštiti potrošača kojim je propisano da se potrošač ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju ovog Zakona ili na temelju drugih zakona koji štite prava potrošača. Iz toga proizlazi da se potrošači ne mogu odreći svojih prava na utvrđenje ništetnosti temeljem nepošteno utvrđenih ugovornih odredbi jer je ništetnost propisana kao posljedica nepoštenih ugovornih odredbi prema čl. 55. ZZP-a. Konverzijom kredita da nije ostvarena potpuna restitucija tužitelja obzirom da je CHF valutna klauzula ništetna od samog početka (ex tunc), te ista u trenutku konverzije nije uopće postojala. Navedena činjenica da nije uzeta u obzir prilikom konverzije kredita, odnosno da je u izračun konverzije banka stavila svako povećanje tečaja CHF valute (a koja valuta je naknadno utvrđena nepoštenom i ništetnom), što svakako utječe na potpunu restituciju tužitelja. Također da je banka u konverziju stavila i sve promjene kamatnih stopa što da znači da banka tada nije poštivala primjenu pravomoćne odluka Trgovačkog suda iz kolektivnog postupka posl.br. PŽ-7129/13. Stoga, zbog nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora pa do sklapanja Dodatka dolazi do preplate po predmetnom kreditu, kao i do razlike između glavnica na dan konverzije. Navedeno pravo tužitelj crpi temeljem Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima, i tužitelj se tog prava nije odrekao sklapanjem Dodatka.

1.9. Sve opisane odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli protivne su kogentnim odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača). Sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Prema mišljenju tužiteljice u konkretnom slučaju radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba se primijeniti srednji tečaj švicarskog franka koji je na dan sklapanja predmetnog ugovora bio važeći prema tečajnoj listi banke.

1.10. Tužiteljica je nakon zaprimanja nalaza i mišljenja vještaka, podneskom od 2. prosinca 2025. preinacila tužbeni zahtjev na način da je istaknula i eventualno kumulirane zahtjev što joj je sud dopustio rješenjem od 13. travnja 2026. U konačnici tužiteljica potražuje sukladno nalazu i mišljenju vještaka isplatu iznosa od 2.298,36 EUR s osnova preplaćenog tečaja zajedno sa zateznim kamatama tekućim od plaćanja svakog pojedinog anuiteta do isplate te isplatu 429,69 EUR razlike po osnovu glavnice konvertiranog kredita. Osim toga u drugom eventualno kumuliranom zahtjevu potražuje isplatu 2.007,39 EUR što predstavlja zbroj preplate po osnovu tečaja, uvećano za zatezne kamate na tu preplatu, te umanjeno za iznos preplate priznat u konverziji ($2.298,36 + 714,31 - 1.005,28 = 2.007,39$), a osim toga potražuje i razliku u glavnici 429,69 EUR te trećim eventualno kumuliranim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 714,31 EUR na ime zatezne kamate obračunate na pozitivne

tečajne razlike od plaćanja do 30. rujna 2015. potražuje i razliku u glavnici 429,69 EUR.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan. Ne spori činjenicu da su stranke zaključile Ugovor o kreditu broj 118-50-3407883 koji je zaključen između tužiteljice i tuženika 18. travnja 2006., kao niti činjenicu da su stranke 4. veljače 2016. zaključile dodatak ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kunski kredit s valutnom klauzulom u EUR.

2.1. Nesporno je da je tužiteljica slobodnom voljom sklopio Ugovor s promjenjivom kamatnom stopom i u valutnoj klauzuli CHF te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima. Tuženik u bitnom ističe kako se tužiteljica ne može pozivati na presude donesene u postupku kolektivne zaštite jer da u tom postupku sudovi nisu utvrđivali one činjenice koje su važne za donošenje odluke u pojedinačnim sporovima odnosno one činjenice o kojima ovisi utvrđenje ništetnosti spornih ugovornih odredbi te potom eventualna osnovanost tužbenog zahtjeva na isplatu u ovom postupku. Tuženik smatra da je na tužiteljici teret dokaza da su u konkretnom slučaju sporne ugovorne odredbe ništetne.

2.2. U odnosu na valutnu klauzulu tuženik ističe da je ona sadržana u čl. 1. i 7. Ugovora te da je kao takva jasna, uočljiva i razumljiva. Zatim da je tuženik tužiteljici obrazložio značaj valutne klauzule i posljedice povećanja tečaja, kao i posljedice i rizici vezivanja kredita za valutu CHF, na te okolnosti predložio je saslušanje svjedoka Ardee Dovgan.

2.3. Nadalje, u odnosu na ugovornu odredbu o kamatnoj stopi tuženik ističe da je ona gramatički jasna, razumljiva i uočljiva, odnosno da nema ništa dvojbeno ili sporno u pojmu "promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora). Tuženik da je tužiteljici objasnio posljedice ugovaranja promjenjive kamatne stope. Kamatna stopa da se određuje u zavisnosti od tekućih tržišnih prilika, cijene novaca i kapitala na domaćem i inozemnim tržištima.

2.4. Za tuženika je notorno da potrošači koji su proveli konverziju ne mogu osnovano tražiti nikakvu isplatu glede uplata s osnove promjene tečaja i valute ili promjene visine kamatne stope po osnovnom ugovoru kada su sve uplate sporazumno uračunate u konverziji prema uvjetima za kredit u EUR.

2.5. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja.

2.6. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan te naloži tužiteljici da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U tijeku postupka pročitani su Ugovor o kreditu, Dodatak ugovoru o kreditu, otplatni plan, evidencija uplata po kreditu, provedeno je financijsko vještačenje, pročitani nalazi i mišljenja vještaka, te je saslušana svjedočkinja Ardea Dogvan tužiteljica.

4. Analizom i ocjenom provedenih dokaza utvrđeno je da je dio osnovnog tužbenog zahtjeva tužiteljice za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi osnovan, kao i dio drugog eventualno kumuliranog zahtjeva za isplatom iznosa od 714,31 EUR na ime zatezne kamate obračunate na pozitivne tečajne razlike od plaćanja do 30. rujna 2015. dok zahtjev za isplatom u osnovnom tužbenom zahtjevu i prvom

eventualno kumuliranom nije osnovan kao što nije osnovan ni zahtjev za isplatom razlike u glavnici.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice, najprije za utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora o kreditu broj 118-50-3407883 koji je zaključen između tužiteljice i tuženika 18. travnja 2006., u čl. 2. toga Ugovora (o promjenjivoj kamatnoj stopi) i čl. 1. i 7. (valutna klauzula CHF) te zahtjev za isplatu iznosa od 2.298,36 EUR na ime preplate s osnova preplaćenog tečaja sa zateznim kamatama koje teku od plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate na ime preplaćenih mjesečnih anuiteta nastalih zbog valutne klauzule i razlika glavnice iznos od 429,68 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. rujna 2015. do isplate. Osim toga postavljen je i eventualno kumulirani zahtjev na isplatu iznosa od 2.007,39 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. do isplate (ukupna preplata anuiteta s osnova promjene tečaja umanjena za preostali neprebijeni iznos preplate iz konverzije u zateznoj kamati – 290,97 EUR). Drugi eventualno kumulirani zahtjev glasi na isplatu iznosa 714,31 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. do isplate, a odnosi se na zateznu kamatu obračunatu na svaki pojedinačni iznos preplate s osnova promjene tečaja. Oba eventualno kumulirana zahtjeva sadrže i zahtjev isplatu razlike glavnice od 429,68 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. rujna 2015. do isplate.

6. Nesporno je među parničnim strankama da su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu broj 118-50-3407883 18. travnja 2006., kojim je banka tužiteljici, kao korisniku kredita, odobrila stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 19.000,00 CHF (članak 1. Ugovora). Nadalje, nesporno je da se tužiteljica obvezala tuženiku platiti kredit u anuitetima u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja obračunato po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja, te ugovorenu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po tom ugovoru promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,95 % godišnje. Rok otplate kredita bio je ugovoren na 144 mjeseci. Nadalje, nesporno je da su stranke sklopile Dodatak ugovoru o kreditu 4. veljače 2016. sve temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/2015) kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

7. Među strankama je sporno jesu li odredbe predmetnog Ugovora o kreditu o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli CHF ništetne i bez pravnog učinka za ugovorne strane, a vezano uz navedeno valja utvrditi i je li tužena obvezna (i u kojem iznosu) isplatiti tužiteljici novčane iznose koje ona potražuje imajući u vidu da je provedena konverzija i sklopljen Dodatak Ugovoru.

8. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. odlučeno je o kolektivnoj tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača („Udruga potrošač“) protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr.) te je utvrđeno da je, između ostalih banaka i tuženik, u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj

obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03) u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. tog Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, dalje u tekstu: ZZP/07), i to čl. 96. i 97. toga Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima banke (tuženika), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. toga Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), i to čl. 96. i 97. tog Zakona te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

8.1. Navedena je presuda, u odnosu na tuženika, u relevantnim dijelovima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu).

8.2. Kako je do sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu između tužiteljice i tuženika, a koji u članku 2. sadrži upravo spornu odredbu o jednostranoj izmjeni ugovorene kamatne stope od strane banke, a u članku 7. odredbu o valutnoj klauzuli kojom se vrijednost kune veže za tečaj švicarskog franka, došlo upravo u relevantnom periodu obuhvaćenom spomenutim odlukama u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa, tužiteljica se pravilno pozvala na pravna utvrđenja spomenutih presuda.

8.3. U odnosu na navode tuženika da utvrđenja navedenih presuda nisu primjenjiva u konkretnom sporu, valja istaknuti da prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP, dok je čl. 502.c ZPP propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP, da su određenim postupanjem,

uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Naime, Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku iz 2019. (Narodne novine broj 70/19) u odredbi članka 502.c dodano je da se mogu isticati, pored zahtjeva za naknadu štete i zahtjevi za isplatu, kakav je i ovaj, stoga navedena odredba niti na koji način ne derogira primjenu mjerodavnih odredaba Zakona o obveznim odnosima.

8.4. Odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZPP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Sadržajno jednaka odredba sadržana je i u čl. 138.a ZPP/07.

8.5. Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne s obzirom na to da postoji (na temelju citiranih čl. 502.c ZPP i 118. ZPP/14) vezanost sudova za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene već utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor (tako i u Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.).

8.6. Stoga, kako je u presudi donesenoj u kolektivnom sporu utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava korisnika kredita kao potrošača, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli, o tome, po ocjeni ovoga suda, nije bilo potrebno provoditi dokazni postupak u ovom individualnom sporu, već su navedene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, cijeneći pravna utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite na koja se tužitelj pozvao, slijedom svega obrazloženog, utvrđene ništetnima.

8.7. Pritom valja napomenuti da tuženik u individualnom sporu, poput ovoga, može predlagati izvođenje određenih dokaza s ciljem dokazivanja da tužitelj nije potrošač odnosno da je tijekom pregovara prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu s tužiteljem pregovarao odnosno da je tužitelj bio informiran o svim bitnim značajkama i parametrima promjene kamatne stope odnosno djelovanja i posljedica ugovorene valutne klauzule. U ovom postupku tuženik je predložio, a sud prihvatio i saslušao svjedokinju Ardea Dovgan i tužiteljicu.

8.8. Svjedokinja Ardea Dovgan je u svom iskazu navela da je u času sklapanja predmetnog ugovora bila zaposlena na radnom mjestu voditelja poslovnice tuženika u Rijeci, a da je predmetni ugovor je sklopljen u Puli, tako da ona nije sudjelovala u sklapanju toga ugovora. Potvrdila je činjenicu da su tijekom 2006. godine nuđeni krediti u eurima i CHF-u te da su klijentima pojašnjavali pojmove o promjenjivim kamatnim stopama i klauzulama na način da su ih upućivali na to da je kamata promjenjiva i da se može mijenjati, a vezano za valutu da su im govorili da je kredit vezan za tečaj valute u kojoj je podignut. Anuitet kredita da je bio vezan za tečaj koji je bio važeći zadnjeg dana u mjesecu.

Tada da su povoljniji bili krediti u CHF-u jer su imali nižu kamatnu stopu, a neki klijenti tada bili su kreditno sposobniji za kredite u CHF-u.

8.9. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je predmetni kredit podigla radi adaptacije nekretnine. Obzirom na visinu njezine plaće u vrijeme podizanja kredita u banci da su joj rekli da je kredit u CHF najbolja opcija za nju, osim toga da su joj tvrdili da je riječ o sigurnoj valuti. Obzirom da je Švicarska stabilna zemlja ona im je povjerovala. Nije pitala nikakva pojašnjenja vjerovala je u to što su joj rekli. Razumjela je značenje pojma promjenljive kamate, ali u banci da su ju uvjerali da to može biti samo minimalni porast ili pad kamatne stope. Za nju je konverzija toga kredita bila jedino rješenje jer je u međuvremenu ostala bez posla, bila joj je ugrožena egzistencija i zato se odlučila na konverziju. Početna rata kredita u CHF-u iznosila joj je 707,00 kuna, a potom tijekom otplate da joj je narasla na 1.190,00 kuna. U banci da ju nisu upozorili na rizike kredita u CHF-u odnosno valute CHF. Tužiteljica da zna značenje pojme valutna klauzula, ali da joj pri sklapanju ugovora nije bilo rečeno da bi anuitet mogao znatno narasti jer da je to znala da ne bi bila pristala sklopiti takav ugovor. Banka joj je ponudila sklapanje ugovora o konverziji.

8.10. Sud je iskaz tužiteljice prihvatio u cijelosti kao istinitog i vjerodostojnog jer je iskazivala logično i životno uvjerljivo, u suglasju s materijalnim dokazima iz spisa, a ni tuženik nije njezin iskaz osporio.

9. Prema članku 3. stavak 1. točka 1. ZZP potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe.

9.1. Status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi da je fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču. U tom smislu je donesen i zaključak Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su IV-56/23 od 23. studenog 2023. u kojem se navodi da u parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF tužitelj treba dokazati svoj status potrošača u smislu članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, a ako banka to osporava, onda je teret dokaza na banci da tužitelj taj status nema.

9.2. Na temelju iskaza tužiteljice koja je navela da je predmetni kredit podigla za adaptaciju nekretnine što proizlazi i iz čl. 6. Ugovora o kreditu (stambeni kredit za ostale namjene), sud je utvrdio da tužiteljica ima svojstvo potrošača.

9.3. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je ona prilikom sklapanja toga Ugovora o kreditu imala svojstvo potrošača jer je postupala kao fizička osoba te da je sredstva koje je ostvarila po toj osnovi utrošila namjenski.

9.4. Tuženik prema teretu dokaza nije dokazao suprotno.

9.5. Na temelju ranije predloženog iskaza tužiteljice (točka 8.9. obrazloženja), kojeg je sud ocijenio istinitim u cijelosti, utvrđeno je da ona u predugovornoj fazi nije dobila potrebna objašnjenja o djelovanju i mogućim posljedicama ugovaranja valutne klauzule te da joj je upravo kredit s valutnom klauzulom u CHF prikazan kao najpovoljniji, bez predloženja mogućih rizika ugovaranja valutne klauzule. Sve navedeno upućuje na zaključak da komunikacija tužiteljice s djelatnicima tuženika u predugovornoj fazi nema značaj pojedinačnog pregovaranja te da tužiteljica od strane tuženika nije dobila potrebne i potpune obavijesti.

9.6. Svjedokinja Ardea Dovgan iskazivala je o tome kako su načelno postupali, ali nije imala saznanja o činjenicama relevantnim za konkretan ugovor i tužiteljicu. Što se tiče obavješćavanja klijenata navela je da su im pojašnjavali pojmove o promjenjivim kamatnim stopama i klauzulama na način da su ih upućivali na to da je kamata promjenjiva i da se može mijenjati, a vezano za valutu da su im govorili da je kredit vezan za tečaj valute u kojoj je podignut. Sud njezin iskaz prihvaća istinitim, ali iz njega ne proizlazi da su klijentima u predugovornoj fazi predočavali informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjem i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja.

9.7. Dakle tuženik (na kojemu je teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača) u ovoj pravnoj stvari nije dokazao da je tužiteljici kao potrošaču u predugovornoj fazi predočio informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjem i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja. Drugim riječima, predloženim dokazima tuženik nije dokazao postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u konkretnom slučaju.

10. Nadalje, valja ukazati da su odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli sadržane u spornom Ugovoru o kreditu sklopljenom između tužiteljice i tuženika, suprotno navodima tuženika, sadržajno jednake odredbama standardnih ugovora o potrošačkom kreditu tuženika koji su predočeni i razmatrani u postupku kolektivne zaštite. Valja ukazati i da presudom donesenom u kolektivnom sporu nije određeno da je bitna namjena kredita za utvrđenje (ne)dopuštenosti pojedinih ugovornih uglavaka te u konačnici primjeni učinaka predmetne presude u ovakvom individualnom sporu.

11. Osim toga, nepoštenost odnosno ništetnost navedenih odredaba ugovora o kreditima sklopljenih u tom razdoblju utvrđena je iz razloga izostanka cjelovite informacije tuženika u pogledu valutne klauzule s obzirom na to da se radilo o švicarskom franku kao specifičnoj valuti, odnosno izostanka pojedinačnog pregovaranja te utvrđivanja egzaktnih parametara i metode izračuna tih parametara u pogledu promjenjive kamatne stope pa za ovaj spor nije ni odlučno pitanje zakonske dopuštenosti valutne klauzule (koja načelno jest dopuštena prema odredbi čl. 22. ZOO/05) i eventualnog postojanja objektivnih kriterija koji su utjecali na kretanje parametara uslijed kojih je došlo do povećanja kamatne stope u razdoblju otplate kredita.

11.1. Iako je volja ugovornih stranaka bila da kamatna stopa bude promjenjiva, ipak je predmetna odredba nepoštena u smislu mjerodavnih odredaba Zakona o zaštiti potrošača (čl. 81. i 82. ZZP/03 te čl. 96. i 97. ZZP/07), ne zbog ugovaranja same promjenjivosti, već zato što se o veličini te promjene nije pojedinačno pregovaralo niti su Ugovorom o kreditu utvrđeni egzaktni parametri i metoda izračuna tih parametara.

11.2. Ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke je, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasna i uočljiva, ali nije razumljiva, jer je jedini siguran element o kojem ovisi visina kamatne stope odluka banke, pri čemu u Ugovoru o kreditu nisu sadržani objektivni kriteriji, poput referentne

stope koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope. Takva ugovorna odredba, stoga, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

11.3. Nije, dakle, nedopušteno ugovarati promjenjivost kamatne stope u ugovorima o kreditu, ali je nedopušteno potrošača ostaviti u neznanju koliko ta promjena može iznositi i kako (utjecajem kojih faktora) do nje dolazi, naime svaki porast kamatne stope uzrokuje povećano kreditno opterećenje tužiteljice kao potrošača i time je prouzročena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čak i u slučaju da je povećanje kamatne stope bilo za tuženika tržišno opravdano, jer ni to ne eliminira utvrđenu neravnotežu na štetu tužiteljice.

11.4. Pritom, nije odlučna okolnost niti da visina kamatne stope tijekom otplatnog perioda nije prelazila najvišu zakonom dopuštenu kamatnu stopu, jer navedena okolnost ne može biti opravdanje za jednostrano mijenjanje kamatne stope od strane tuženika, bez precizno određenih uvjeta promjenjivosti i načina njihove primjene.

12. Glede valutne klauzule, nije sporno da je njezino ugovaranje dopušteno, jer navedeno proizlazi iz odredbe čl. 22. st. 1. ZOO/05. Međutim, odredbe o valutnoj klauzuli podliježu testu poštenosti (očito u smislu čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima), s obzirom da je u kolektivnom sporu već pravomoćno utvrđena ništetnost odredbi o valutnoj klauzuli, čemu su nacionalni sudovi pravomoćno ocijenili da odredba o valutnoj klauzuli CHF podliježe testu poštenosti (u smislu čl. 4. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ i relevantnih odredaba Zakona o zaštiti potrošača) i ocijenili ju nepoštenom i ništetnom, a čime su sudovi u pojedinačnim postupcima (kakav je i ovaj) vezani.

12.1. U postupku kolektivne zaštite pravomoćno je utvrđeno da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasne i uočljive, ali nisu razumljive, jer potrošačima nisu objašnjeni razlozi niti kriteriji na temelju kojih bi prosječni potrošač, kao slabija i ranjivija strana, mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tih odredaba za njega proizlaze, dok je bankama bila poznata priroda i specifičnost valute švicarski franak, njeno kretanje, kao i to da je uz tu valutu vezan poseban rizik (zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta), a koji rizik u cijelosti preuzima potrošač. Takve ugovorne odredbe su stoga, uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, s obzirom da je i iznos kamate vezan uz valutu švicarski franak.

12.2. U konkretnom se slučaju, zapravo, radilo o istovremenom ugovaranju valutne klauzule s valutom švicarski franak i promjenjive kamatne stope, a slijedom toga i o povećanom riziku za tužiteljicu kao korisnika kredita i potrošača, koji rizik se ubrzo i pokazao, uslijed čega je došlo do značajnog povećanja iznosa anuiteta kredita u odnosu na početni. Razlozi i kriteriji za izmjenu (povećanje) kamatne stope ubuduće trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika, tako da je ta odredba opravdano ocijenjena kao nerazumljiva pa time i nepoštena, kao i odredba o ugovaranju švicarskog franka kao valute za koju je vezana glavnica kredita uz obvezu korisnika kredita snositi cjelokupni rizik tečajne razlike, što je sve u skladu s pravom Europske unije u duhu kojega treba tumačiti sporna pitanja i iz ugovora sklopljenih prije službenog ulaska Republike Hrvatske u članstvo Europske

unije, na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji se primjenjuje od 2005. pa su sudovi Republike Hrvatske obvezni tumačiti nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu suda Europske unije). Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači – korisnici kredita nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik kao profesionalac – banka nije dao tužiteljici kao korisniku kredita sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice, kao potrošača pa se radi o ništetnim odredbama.

13. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio deklaratorni dio tužbenog zahtjeva i odlučio kao u točki I podtočka I. i II. izreke ove presude.

14. U postupku je proveden dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku MARIMAR-FIN d.o.o. Rijeka, (po stalnom sudskom vještaku Goranki Šmer Maraš) koja je u svom nalazu dala sljedeće mišljenje:

- preplata s osnova tečajnih razlika kao više plaćena razlika između svakog plaćenog anuiteta po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja i plaćenog anuiteta po tečaju na dan isplate kredita, odnosno pozitivna tečajna razlika, u razdoblju do 30.09.2015. godine ukupno iznosi 2.298,36 EUR kako je specificirano u stupcu 17 Tabele br. 3 nalaza
- zatezna kamata obračunata na pozitivne tečajne razlike od dana svake pojedine preplate do 30. rujna 2015. godine ukupno iznosi 714,31 EUR kako je specificirano u stupcu 5 Tabele br. 4 nalaza
- u odnosu na početni tečaj kredita, na dan 30.09.2015. godine, razlika između kunske protuvrijednosti nedospjele glavnice konvertiranog kredita s vk u EUR i kunske protuvrijednosti nedospjele glavnice kredita s vk u CHF obračunate po početnom tečaju iznosi 429,68 EUR, u kojem iznosu je viša nedospjela glavnica konvertiranog kredita i predstavlja nedovoljno umanjenu glavicu u provedenoj konverziji
- u konverziji na dan 30.09.2015. godine tuženik je tužiteljici utvrdio preplatu u iznosu od 1.005,28 EUR za namirenje do 50% budućih dospijevajućih anuiteta konvertiranog kredita s vk u EUR dok se preplata u cijelosti ne iskoristi
- na dan 30.09.2015. godine, tužiteljčino eventualno potraživanje s uključenim samo pozitivnim razlikama i s obračunatom zateznom kamatom te s umanjnjem za preplatu iz konverzije po tuženiku je sljedeće specifikacije:
 - preplata s osnova promjene tečaja umanjena za u zateznoj kamati neprebijeni iznos preplate iz konverzije (290,97 EUR) iznosi 2.007,39 EUR
 - zatezna kamata na svaki preplaćeni iznos s osnova promjene kamatne stope i tečaja do 30.09.2015. godine umanjena za preplatu iz konverzije iznosi *0,00 EUR
 - razlika u nedospjelim glavicama kredita 429,68 EUR, a sve kako je specificirano u Tabeli br. 7
- tuženik je izračun konverzije kredita izvršio ispravno i u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015. godine.

14.1. Svojim podneskom tuženik se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka na način da nije imao prigovora na matematički izračun vještaka, ističući da je taj kredit konvertiran u skladu sa zakonskim odredbama te da tužiteljica stoga nema pravo na nikakvu isplatu. Osim toga ponavlja svoja stajališta iznesena tijekom postupka i odgovora na tužbu.

14.2. Sud prihvata nalaz i mišljenje vještaka budući je sačinjen stručno i objektivno sukladno nalogu suda.

15. Nesporna je, među parničnim strankama, činjenica da je između istih sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu i to 4. veljače 2016. Uvidom u navedeni Dodatak utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" 102/15.), a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita.

15.1. Dodatkom ugovoru o kreditu promijenjene su odredbe iz osnovnog ugovora i to valuta kredita, kamatna stopa i iznos preostalog neotplaćenog kredita. Neotplaćena glavnica kredita u CHF u skladu sa izračunom konverzije iz članka 5.2. Dodatka ugovoru iznosi 3.477,92 EUR. Kamatna stopa u trenutku zaključenja tog Dodatka ugovoru regulirana je odredbom čl. 6. Dodatka te je njime ugovorena fiksna kamatna stopa u visini 4,55% godišnje.

16. Iz gore navedenog i nalaza i mišljenja vještaka proizlazi, da su stranke provele konverziju kredita u CHF na način propisan glavom IV.a (člancima 19.a do 19.i) Zakona o potrošačkom kreditiranju, koje su odredbe u navedeni zakon unesene Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" 102/15).

17. ZID ZPK/15 je u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14 i 110/15 – dalje u tekstu: ZzP/14) koji je bio na snazi u vrijeme stupanja na snagu ZID ZPK/15 i ZOO specijalni propis pa stoga njegove odredbe imaju prvenstvo pred odredbama ZZP/14 i ZOO te se tek u slučaju ako ZID ZPK/15 ne određuje drugačije primjenjuju odredbe ZZP/14, pa tako konkretno i odredba članka 49. koja uređuje pojam nepoštene ugovorne odredbe, a u stavku 5. da se odredbe o nepoštenim odredbama ne primjenjuju na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode, odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku.

18. Imajući u vidu utvrđenja vještaka, te navedene odredbe ZPK i sadržaj potpisanog Dodatka ugovora o kreditu, proizlazi da su stranke sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu u cijelosti postupile sukladno odredbama glave IV.a ZPK, čime je došlo ne samo do promjene valute kredita iz CHF u EUR, već i do promjene kamatne stope, utvrđenja preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR, te utvrđenja preplate, kako to osnovano ističe tuženi. Ovako provedenom konverzijom tužiteljica je, a kako to proizlazi i iz odredbe čl. 19.b ZPK doveden u položaj u kojem bi bio da je koristio kredit u EUR, obzirom na činjenicu pretvaranja glavnice kredita u EUR po tečaju na dan isplate kredita, na koju je i primijenjena kamatna stopa jednaka onoj koju je vjerovnik primjenjivao na kredite u EUR, te sukladno tome i utvrđenju novog otplatnog plana, sve sukladno čl. 19.c st. 1. toč. 1. – 3. ZPK. Osim navedenog se, kako to i proizlazi iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ZPK, svi uplaćeni iznosi pretvaraju u EUR po tečaju na dan uplate i istima se namiruju obroci, odnosno anuiteti u EUR utvrđeni po novom otplatnom planu, pri čemu se ne uzimaju u obzir samo uplate na ime

naplaćenih zateznih kamata (dakle kamata nastalih kao posljedica zakašnjenja u otplati kredita, a ne i redovnih kamata), naknada i troškova.

19. Nadalje treba navesti da je tužiteljici, kao što to i proizlazi iz Dodatka ugovora o kreditu, a sukladno čl. 19.e st. 1. ZPK, dostavljen izračun konverzije kredita s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu, da je tužiteljica ovaj izračun prihvatila, te slijedom toga i sklopila predmetni Dodatak ugovora o kreditu, a na što ista ničime nije bila obvezna, niti prinuđena, kako je to vidljivo i iz čl. 19.e st. 6. ZPK, prema kojem se, ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita, otplata kredita nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima. Stoga je tužiteljica mogla ostati u ugovornom odnosu s tuženikom na način kako je to i prvobitno ugovoreno, u kojem bi slučaju, po stavu ovoga suda, ista mogla potraživati zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati i valuti preplaćenu kamatu i valutu.

20. Svrha koju je zakonodavac ZID ZPK/15 namjeravao ostvariti i dijelom ostvario bila je trajni temelj za rješenje problema kredita u CHF, osigurati redovitu otplatu kreditnih zaduženja dužnika, u iznosu i pod uvjetima koji dužnika ne dovode u neravnopravan i dužnički ovisan položaj u odnosu na vjerovnika, pri tome se vodeći načelom kojim se osigurava ravnopravan, a nikako povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u valuti EUR. Ukazuje se da je konverzija provedena s retroaktivnim djelovanjem, što znači s djelovanjem od trenutka zaključenja ugovora i ona je potrošača stavila u poziciju u kojoj bi se on nalazio da je zaključio ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u valuti EUR.

20.1. Nepoštene odredbe o jednostranoj promjeni stope ugovorne kamate i valutna klauzula u CHF-u iz predmetnog Ugovora o kreditu broj: 118-50-3407883 nakon zaključenog Dodatka tom Ugovoru u skladu s odredbama ZID ZPK/15 ne obvezuju tužiteljicu, s obzirom na to da su te nepoštene ugovorne odredbe zamijenjene na način kao da je za svo ugovoreno vrijeme kredita isti bio ugovoren s valutnom klauzulom u EUR i uz promjenjivu kamatnu stopu za kredite s valutnom klauzulom u EUR, pa je u tom smislu ostvaren neobvezujući učinak nepoštene ugovorne odredbe u skladu s člankom 87. stavkom 1. ZZP/03.

21. Valja napomenuti da je ZID ZPK/15 bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH pri čemu je Ustavni sud RH ZID ZPK/15 ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti tog Zakona s Ustavom (odluka broj U-I-3685/2016 od 4. travnja 2017.). Ocjenjujući da, ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti, Ustavni je sud posebno naglasio, da ZID ZPK/15 ima legitiman cilj, jer se njime povećava socijalna zaštita, sprječava se nastavljanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i produbljivanja dužničke krize, pri čemu je predmetna mjera u vidu konverzije ocijenjena razmjernom legitimnom cilju koji se želio postići zato što su propisane mjere bile prikladne i nužne, a nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera, s jedne strane, dok, s druge, njome nije nametnut ni prekomjeran teret kreditnim institucijama kao adresatima.

22. Pitanjem valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog temeljem ZID ZPK/15 bavio se i Vrhovni sud RH u predmetu Gos 1/2019. koji je u tom predmetu na postavljeno pravno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj

102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli", odgovorio da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Pritom je VS RH ocijenio da je ZID ZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila koja uređuju matično područje obveznog prava, odnosno Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) slijedom čega ne mogu opća pravila ZOO o nišetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK o konverziji dovesti do nišetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

23. U pogledu pravnih učinaka konverzije izvršene predmetnim Dodatkom Ugovoru o kreditu, prema motrištu ovog suda, sukladno odredbi članka 19.c stavka 1. ZID ZPK/15, konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i da se provodi na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom, što je inače načelo konverzije kredita u skladu s odredbom članka 19.b ZID ZPK/15. U konkretnom slučaju između stranaka nije bilo sporno da je predmetni Dodatak ugovoru o kreditu sačinjen u skladu s odredbama ZID ZPK/15 koji predstavlja kogentnu (prisilnu) pravnu normu, zbog čega se ne primjenjuje odredba čl. 49. St.5. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14, 110/15, 14/2019 i 19/2022 – dalje: ZZP/14), koji je u vrijeme sklapanja dodatka bio na snazi, pa kako se radi o propisu koji je prošao test ocjene ustavnosti njegovih odredbi, koje je unaprijed odredio zakonodavac a ne tuženik, to njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elementa koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu nišetnost.

23.1. To znači da je izvršena konverzija imala svrhu ne samo na promjenu valute već i na otklanjanje posljedica nišetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i načinu njezine zamjene kao nepoštene odredbe novom ugovornom odredbom koja nema elemente nepoštenosti.

24. Sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK stranke su iznova, i to počevši od dana sklapanja ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope. Tuženica je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZID ZPK/15 u izračun konverzije uvrstila sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primila od tužiteljice, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenoj kamatnoj stopi i anuiteta koji bi bio obračunat da je primijenjena kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi na kredite u valuti EUR, kao i sve iznose koje je primila uz primjenu valutne klauzule u CHF, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita, pa je očito da ta razlika koju tužiteljica zahtijeva tužbom, nakon zaključenja Dodatka nije više u imovini tuženice bez pravne osnove, pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO. Pri tome je od odlučnog značenja da je tužiteljica kao potrošač, u skladu s odredbom čl. 19.d ZID ZPK/15, informiran o

posljedicama konverzije i da je, u skladu s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, imao mogućnost izbora prihvatanja ili neprihvatanja konverzije.

25. Stoga iz svega navedenog proizlazi da potrošač, koji je sklopio dodatak Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK, nakon sklapanja dodatka Ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu čl. 19.c ZIDZPK (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta). Ovakav stav izrazio je Vrhovni sud RH u svojim odlukama poslovni broj Rev-1359/2019-8 od 17. rujna 2024. i Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. te Rev-925/2023 od 8. travnja 2025).

26. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovnog broja Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. odgovorio na pitanje u odnosu na koje je tužitelju dopušteno izjavljivanje revizije na način da odgovor glasi:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

27. Prihvaćajući u potpunosti citiranu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. da tužitelj koji je konvertirao kredit ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, sud je tužiteljici dosudio 714,31 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 2. prosinca 2025. do isplate. Iznos zateznih kamata koji pripada tužitelju do dana izvršene konverzije, odnosno visinu zatezne kamate sud je utvrdio financijskim vještačenjem. Vještak je obračunao zatezne kamate na svaki preplaćeni iznos po osnovu ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati i valuti od dana uplate svakog pojedinog iznosa do dana sklapanja Dodatka ugovora. Iz nalaza i mišljenja vještaka je utvrđeno da one iznose 714,31 EUR (stupac 5. Tabele br. 4. nalaza i mišljenja).

27.1. Tužitelju pripadaju na iznos 714,31 EUR zatezne kamate i to od 2. prosinca 2025., jer je tek tada, nakon provedenog vještačenja, tužitelj postavio zahtjev za njihovu isplatu. Naime, odredbom čl. 31. ZOO određeno je da na dospjele, a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to određeno zakonom, a na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu (čl. 31. st. 2. ZOO).

27.2. Zbog navedenog odlučeno je kao u točki I podtočka III. izreke ove presude.

28. Zbog naprijed navedenog valjalo je odbiti dio osnovnog tužbenog zahtjeva kojim je tužiteljica potraživala od tuženika isplatu na ime razlike po osnovi preplate zbog ništetnih ugovornih odredbi o valuti, zajedno sa zateznom kamatom.

28.1. Zbog navedenog odlučeno je kao u točki II, podtočka I. izreke ove presude.

28.2. Iz istih razloga odbijen je i drugi eventualno kumulirani zahtjev za isplatom 2.007,39 EUR što predstavlja zbroj preplate po osnovu tečaja, uvećano za zatezne kamate na tu preplatu, te umanjeno za iznos preplate priznat u konverziji ($2.298,36 + 714,31 - 1.005,28 = 2.007,39$). Naime, zahtjev za isplatom preplate po osnovu ništetnih odredbi o CHF tečaju je neosnovan iz već obrazloženih razloga, a njegovo uvećavanje za obračunate zatezne kamate te umanjivanje za iznos preplate priznat u konverziji je u suprotnosti sa stajalištem Vrhovnog suda u citiranoj odluci Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026.

28.3. Zbog navedenog odlučeno je kao u izreci točka II, podtočka III.

29. Odbijen je i zahtjev za isplatom iznosa od 429,68 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. rujna 2015. do isplate a koji se odnosi na razliku u nedospjeloj glavnici CHF i EUR kredita.

29.1. Razlika glavnice je posljedica konvertirane glavnice u skladu s odredbama ZID ZPK/15 u eurima u kunskoj protuvrijednosti i glavnice kakva bi bila da se preostala CHF glavnica obračuna po početnom tečaju. Kako je navedena razlika glavnice posljedica sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu između stranaka te kako tužiteljica niti tvrdi niti dokazuje da konverzija kredita zaključenjem Dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izvršena u skladu s odredbama ZID ZPK/15, a iz stanja spisa se ne može zaključiti da postoje neki od razloga ništetnosti navedenog ugovora (jer sud pazi na ništetnost po službenoj dužnosti) tužiteljica nema pravo tražiti od tuženika da mu vrati i razlike u neotplaćenoj i nedospjeloj glavnici u iznosu od 429,68 EUR.

29.2. Zbog navedenog odlučeno je kao točki II, podtočka II. izreke ove presude.

30. Sud nije prihvatio tvrdnje tuženika iznesene tijekom postupka da treba uzeti u obzir i negativne razlike. Prigovor tuženika da je sud trebao uzeti u obzir i razdoblja primjene nižeg tečaja (tzv. "negativne razlike") od početno ugovorenog, odnosno i negativne, a ne samo pozitivne razlike, nije osnovan. Naime, u situaciji kada vjerovnik samostalno potrošaču smanjuje anuitet zbog primjene nižeg tečaja od početno ugovorenog on time ne uzrokuje povredu interesa potrošača, niti je time narušena ravnoteža u njihovu ugovornom odnosu, da bi takvo smanjenje anuiteta zbog nižeg tečaja imalo za posljedicu ništetnost. Odredbe o vraćanju stečenog bez osnove (čl. 1111. do 1120. ZOO-a) ne predviđaju nikakva uzajamna vraćanja i to po prirodi stvari nije ni moguće jer nikakva imovina tuženika nije bez pravne osnove prešla u imovinu tužiteljice.

31. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja tužiteljice. Odredba čl. 214. u st. 1. do 3. ZOO propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjene obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze. Članak 215. st. 1. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom

vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245 st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastare počinje teći iznova, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari proizlazi da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut tijekom zastare. U odnosu na ništetnu odredbu kojom se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka pravomoćnošću presude VTS RH posl.br. PŽ-6632/17 tužiteljica kao i ostali korisnici kredita došli su u situaciju da zahtijevaju povrat onoga što su preplatili temeljem ništetne odredbe ugovora. Dakle, od 14. lipnja 2018. pa nadalje korisnici kredita mogu od banaka tražiti povrat preplaćenih iznosa, odnosno pokretati sudske postupka radi isplate. Početak tijeka zastarijevanja počinje teći s danom 15. lipnja 2018., što bi značilo da tužiteljica od tada ima pet godina vremena zahtijevati povrat preplaćenog iznosa. Da je navedeni prigovor zastare neosnovan jasno proizlazi iz revizijske odluke broj Rev-2245/17 u kojem predmetu je već odlučeno o ovom pravnom pitanju. U navedenoj odluci Vrhovni sud RH navodi: "Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. Zakona o obveznim odnosima/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe". Budući da je tužba u ovom predmetu pravodobno podnesena 5. lipnja 2023. utvrđeno je da od dana donošenja prethodno citiranih odluka do podnošenja tužbe nije protekao zastarni rok od 5 godina niti je tužiteljici nastupila zastara potraživanja pa se prigovor tuženika odbija kao neosnovan.

32. Tuženik se protivio preinaci tužbe koju je tužiteljica učinila podneskom od 2. prosinca 2025. nakon zaprimanja nalaza i mišljenja vještaka, no sud je istu dopustio pozivom na odredbu čl. 190. st. 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. – dalje: ZPP) cijeneći da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama i čl. 191. st. 2. ZPP-a. Tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, jer je ona za egzaktnu visinu svoje tražbine saznala tek nakon provedenog dokaza vještačenjem, zbog čega je sud unatoč protivljenju tuženika preinaci tužbe, temeljem čl. 190. st. 3. ZPP dopustio preinaku. Onemogućavanjem preinake tužbe u slučaju da se radi o povećanju tužbenog zahtjeva nakon nalaza vještaka, tužiteljica bi bila onemogućena u ostvarivanju svog prava na pravično suđenje što je u suprotnosti s odredbama čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

32.1. Što se tiče istaknutog prigovora zastare na preinačene iznose valja istaći da je taj prigovor tuženika neosnovan jer je tužiteljica već u tužbi podnesenoj 5. lipnja 2023. istaknula zahtjev za isplatom po toj istoj osnovi (ništetnost odredbi o valuti i razlika glavnice) čime je prekinula zastaru, a preinaka tužbe je dopuštena rješenjem na ročištu 13. travnja 2026.. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela od 27. svibnja 2024. zauzeo pravno shvaćanje koje glasi:

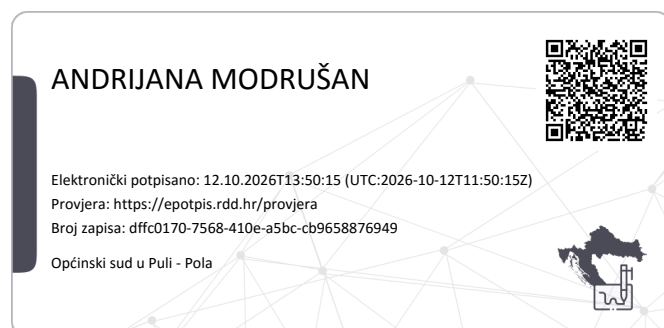
"U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida

zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva."

33. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP koji propisuje da ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove. U ovoj pravnoj stvari stranke su djelomično uspjele u parnici i to u približno jednakim dijelovima u pogledu osnovanosti i visine, pa je stoga odlučeno da svaka stranka snosi svoj parnični trošak pri čemu je uzeta u obzir činjenica da je tužitelj u ovom sporu zatražio pravnu zaštitu kao potrošač, a time kao slabija ugovorna stranka protiv tuženice (trgovca) kao jače stranke u njihovom međusobnom pravnom odnosu i to u pravnoj stvari gdje sudska praksa nije bila ujednačena.

U Puli 12. listopada 2026.

S u d a c
Andrijana Modrušan

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude za uredno obaviještenu stranku, a od primitka ovjerenog prijepisa iste za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. tužiteljici po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-7c83c**

Kontrolni broj: **0c0a1-5ba98-59f01**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.